VISIT…

מִגוֹלָה לגאוּלָה

ПУТЬ К НЕЗАВИСИМОСТИ

כך נולדה מדינת ישראל

ביום ה' באייר תש"ח, 14 במאי 1948, הוקמה מדינת ישראל. אלפיים שנה היה עם ישראל מפוזר בכל ארצות תבל, אך בכל דור ודור ובכל מקום בעולם חלמו היהודים לשוב לארץ־ישראל, להקים בה מדינה עצמאית ולהיות עם חופשי.

לא קלה היתה הדרך לעצמאות. כשלושים שנה היתה הארץ נתונה תחת שלטון בריטניה, שכבשה אותה בסוף מלחמת העולם הראשונה (1917) מידי התורכים. ב־2 בנובמבר 1917 פרסם הלורד בלפור, מי שהיה אז שר החוץ של בריטניה, הצהרה ("הצהרת בלפור"), שהבטיחה את עזרת מדינתו בהקמת בית לאומי ליהודים בארץ־ישראל. אבל בריטניה לא קיימה את ההבטחה. היא הגבילה מאוד את העלייה לארץ ואסרה על היהודים לקנות קרקעות ברוב שטחי ארץ־ישראל. ביישוב היהודי קמו תנועות מחתרת – ה"הגנה", האצ"ל ("ארגון צבאי־לאומי") והלח"י ("לוחמי חירות ישראל"), שהחליטו להיאבק בבריטים ולגרום להסתלקותם מהארץ.

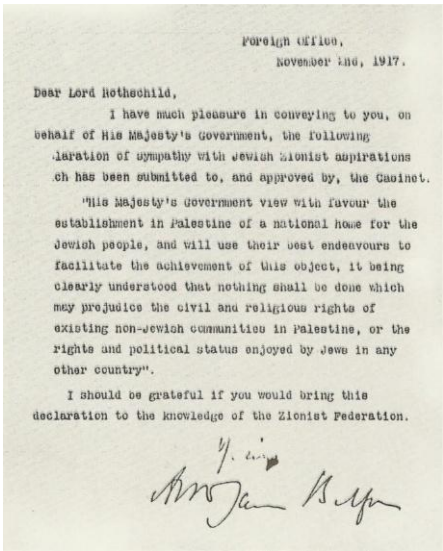

Foreign Office,
November 2nd, 1917.

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you, on behalf of His Majesty's Government, the following declaration of sympathy with Jewish Zionist aspirations which has been submitted to, and approved by, the Cabinet.

"His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country".

I should be grateful if you would bring this declaration to the knowledge of the Zionist Federation.

הצהרת בלפור – 1917.

Декларация Бальфура, 1917 г.

בשנת 1947 הביאה בריטניה את בעיית ארץ־ישראל לפני האו"ם (ארגון האומות המאוחדות). בהצבעה באו"ם, שנערכה ב־29 בנובמבר 1947, נתקבלה ברוב גדול ההחלטה לחלק את ארץ־ישראל לשתי מדינות: מדינה יהודית בחלק קטן של הארץ ומדינה ערבית. 33 מדינות, ובתוכן ברית־המועצות, הצביעו בעד ההחלטה, 13 מדינות הצביעו נגדה, ו־10 נמנעו.

עם ישראל כולו היה רתוק אותו יום למקלטי הרדיו, כשכל הלבבות פועמים בקצב אחד, מתנדנדים בין חשש לתקווה. וכשנפלה ההחלטה באו"ם על הקמת המדינה היהודית, פרצה שמחה אדירה ביישוב היהודי. כיכרות הערים היו מלאות אנשים חוגגים ורוקדים כל שעות הלילה.

ההצבעה הגורלית באו"ם ורשימת המדינות המשתתפות.

Историческое голосование в ООН и список государств, принявших в нем участие

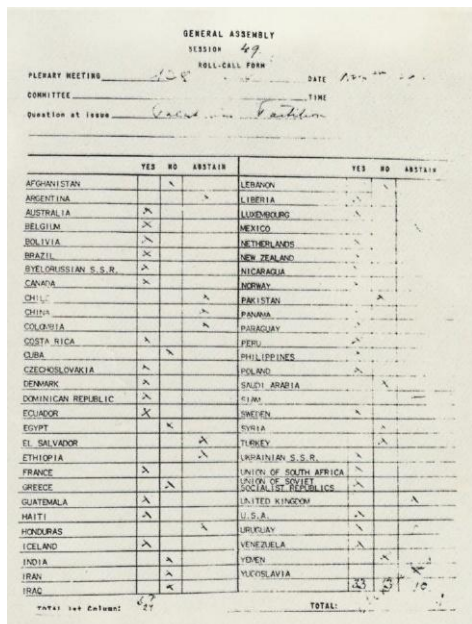

GENERAL ASSEMBLY
SESSION 4g
ROLL-CALL FORM
PLENARY MEETING 128 DATE
COMMITTEE TIME
Question at issue

	YES	NO	ABSTAIN		YES	NO	ABSTAIN
AFGHANISTAN		X		LEBANON		X	
ARGENTINA			X	LIBERIA	X		
AUSTRALIA	X			LUXEMBOURG	X		
BELGIUM	X			MEXICO	X		
BOLIVIA	X			NETHERLANDS	X		
BRAZIL	X			NEW ZEALAND	X		
BYELORUSSIAN S.S.R.	X			NICARAGUA	X		
CANADA	X			NORWAY	X		
CHILE			X	PAKISTAN		X	
CHINA			X	PANAMA	X		
COLOMBIA			X	PARAGUAY	X		
COSTA RICA	X			PERU	X		
CUBA		X		PHILIPPINES	X		
CZECHOSLOVAKIA	X			POLAND	X		
DENMARK	X			SAUDI ARABIA		X	
DOMINICAN REPUBLIC	X			SIAM			
ECUADOR	X			SWEDEN	X		
EGYPT		X		SYRIA		X	
EL SALVADOR			X	TURKEY		X	
ETHIOPIA			X	UKRAINIAN S.S.R.	X		
FRANCE	X			UNION OF SOUTH AFRICA	X		
GREECE		X		UNION OF SOVIET SOCIALIST REPUBLICS	X		
GUATEMALA	X			UNITED KINGDOM			X
HAITI	X			U.S.A.	X		
HONDURAS			X	URUGUAY	X		
ICELAND	X			VENEZUELA	X		
INDIA		X		YEMEN		X	
IRAN		X		YUGOSLAVIA	X		
IRAQ		X			33	13	10
Total 1st Column:	27			TOTAL:			

השמחה בליל הכרזת המדינה (29.11.47).

Веселье в день, когда было принято решение о создании еврейского государства

ТАК БЫЛО СОЗДАНО ГОСУДАРСТВО ИЗРАИЛЬ

5-го числа месяца ияр 5708 г. (14 мая 1948 г.) было создано государство Израиль. На протяжении двух тысячелетий еврейский народ был рассеян по всему миру, но никогда евреи не теряли надежды вернуться в Эрец-Исраэль, Страну Израиля, вновь обрести свободу и воссоздать свое независимое государство.

Нелегок был путь к независимости. Около 30-ти лет Эрец-Исраэль находилась под властью Великобритании, чьи войска захватили ее в 1917 г., в конце Первой мировой войны, положив конец турецкому владычеству. 2 ноября 1917 г. лорд Артур Бальфур, тогдашний британский министр иностранных дел, написал декларацию ("Декларацию Бальфура"), в которой обещал помощь Великобритании в создании в Эрец-Исраэль "Национального очага для еврейского народа". Обещание это, однако, не было выполнено. Британские власти ввели строгие ограничения на въезд евреев в Эрец-Исраэль и запретили евреям приобретать землю на большей части территории страны. В среде еврейского населения Эрец-Исраэль возникли подпольные организации - Гагана ("Оборона"), Эцель (аббревиатура слов *Иргун цваи леуми* - "Национальная военная организация") и Лехи (аббревиатура слов *Лохамей херут Исраэль* - "Борцы за свободу Израиля"), начавшие борьбу против англичан, чтобы вынудить их покинуть страну.

В 1947 г. Великобритания вынесла вопрос об Эрец-Исраэль на рассмотрение Организации Объединенных Наций. 29 ноября 1947 г. Генеральная Ассамблея ООН большинством голосов приняла решение о разделе страны: в небольшой части страны должно было быть создано еврейское государство, а в остальной - арабское. За это решение проголосовало 33 государства и среди них Советский Союз, 13 были против и 10 воздержались.

В тот день евреи всего мира не отходили от радиоприемников. Чувство радости было смешано с тяжелыми опасениями. Когда решение о создании еврейского государства было принято, волна радости захлестнула всю страну: улицы и площади городов заполнились охваченными весельем толпами, люди пели и плясали до утра.

***למעלה:** מתאמנים להגנה על המדינה שבדרך. **במרכז:** המשוריינים – אמצעי הקשר עם יישובים מבודדים.*
***למטה:** חיפושי פתע ע"י הצבא הבריטי.*

Вверху: готовятся к обороне будущего государства. В центре: бронированные машины, на которых, поддерживалась связь с отдаленными поселениями. Внизу: английские солдаты проводят внезапный обыск

המַאבק לעצמאוּת

אף־על־פּי שהאו"ם החליט על גבוּלוֹת מצוּמצמים למדינה היהוּדית ועל פּיקוּח בּין־לאוּמי על ירוּשלים, קיבּל היישוּב היהוּדי את ההחלטה בּשִׂמחה לקראת חידוּש עצמאוּתוֹ וּבתַקווה לְחיוֹת בּשלוֹם עִם המדינה הערבית השכֵנה, שגם על הקמתהּ ועל גבוּלוֹתיהָ הוּחלט באוֹתוֹ מעמד. אבל הערבים התנגדוּ לְהחלטה זוֹ והוֹדיעוּ, כִּי ישתמשוּ בּכוֹח כּדי למנוֹע את הקמת המדינה היהוּדית. ואכן, כּבר למחרת החֵלוּ לממש את אֵיוּמיהם.

בּריטניה היתה מאוּכזבת מהחלטת האו"ם על סיוּם המַנדָּט שלהּ על ארץ־ישראל. חייליהָ הֻפסיקוּ לְשמוֹר על גבוּלוֹת הארץ ואִפשרוּ לְכנוּפיוֹת של ערבים חמוּשים לחדוֹר לְתחוּמי ארץ־ישׂראל. הבּריטים, שהיוּ לְכאוֹרה נייטראליים, נקטוּ למעשׂה עֶמדה פּרוֹ־ערבית.

הערבים החֵלוּ לְתקוֹף יישוּבים יהוּדיים מבוֹדָדים, ידוּ על כּלי־רכב בּדרכים, ביצעוּ פּעוּלוֹת חבּלה ורצח, ניתקוּ כּבישים ועשׂוּ פּיגוּעֵי טרוֹר בּמֶרכּזים של האוּכלוּסייה היהוּדית. בּכל יוֹם נהרגוּ יהוּדים. התחבּוּרה בּכבישי הארץ התנהלה בְּכלֵי־רכב משוּריינים ובשַׁיירוֹת. כּוֹחוֹת ה"הגנה" והאצ"ל התחילוּ בּפעוּלוֹת־גמוּל נגד מֶרכּזי הכּנוּפיוֹת הערביוֹת, אבל בּוֹ בַּזמן היה עליהם להֵיאבק גם נגד הבּריטים, שהפריעוּ להם להתגוֹנן. חיילים בּריטים היוּ פּוֹשטים על יישוּבים יהוּדיים בּחיפּוּשׂיהם אחר מצבּוּרי נשק. את הנשק נהגוּ כּוֹחוֹת המחתרת השוֹנים להסתיר בְּמקוֹמוֹת מחבוֹא, שנקראוּ אז "סְלִיקים", וגם האימוּנים נערכוּ בַּסתר, הרחֵק מֵעֵינוֹ הפּקוּחה של הצבא הבּריטי. אבל אם נתגלה "סְליק" כּזה, היוּ הבּריטים מחרימים את כּל הנשק שמצאוּ. אנשי "הגנה", אצ"ל ולח"י נעצרוּ, ורבּים הוּגלוּ מן הארץ למחנוֹת מעצר בּמזרח אפריקה. רבּים היוּ ניסיוֹנוֹת הבּריחה ממחנוֹת ההגליה באפריקה, וחֶלקם אף הוּכתרוּ בּהצלחה. כּל הגוֹלים שבוּ אַרצה לאחר הקמת מדינת ישׂראל.

מימין: השבת השחורה – מנהיגי היישוב נעצרים.

Справа: "Черная суббота" - арест лидеров еврейского населения страны

משמאל: הבריטים חושפים כלי נשק שהסתירה ה"הגנה" בסליקים.

Слева: англичане демонстрируют оружие, изъятое из тайников Гаганы

БОРЬБА ЗА НЕЗАВИСИМОСТЬ

Несмотря на то, что, согласно решению ООН, в состав еврейского государства входила лишь очень небольшая часть страны, а Иерусалим должен был находиться под международным контролем, еврейское население встретило это решение с радостью, готовясь к созданию независимого государства и надеясь на мирное сосуществование с создаваемым, согласно тому же решению, арабским государством. Однако арабы отвергли решение ООН и объявили о своей решимости применить силу, чтобы воспрепятствовать созданию еврейского государства. Эти угрозы переросли в действия уже на следующий день.

В Англии решение ООН о конце британского владычества в Палестине было воспринято с разочарованием. Британские солдаты прекратили контролировать положение на границах Эрец-Исраэль, позволяя вооруженным арабским бандам беспрепятственно проникать в страну. Формально сохраняя нейтралитет, британские власти на практике заняли проарабскую позицию.

Арабские банды начали нападать на еврейские поселения, арабы стреляли по еврейским автомашинам на дорогах, совершали террористические акты в еврейских кварталах городов, грабили, убивали, насиловали. Не проходило дня без убийств. Движение по дорогам страны осуществлялось в бронированных машинах, передвигавшихся колоннами. Гагана и Эцель начали предпринимать ответные действия против центров арабских террористических банд. При этом им приходилось преодолевать сопротивление английских вооруженных сил. Британские солдаты подвергали осаде еврейские поселения, в которых они искали оружие. Члены подпольных организаций были вынуждены не только прятать свое оружие, но и военные учения проводить так, чтобы остаться незамеченными для английской охранки. Тем не менее, многих из них англичане арестовывали, высылали из страны и интернировали в концентрационные лагеря в Восточной Африке. Подпольщики предпринимали многочисленные, лишь частично увенчавшиеся успехом попытки бежать из этих лагерей. После создания государства Израиль все изгнанники вернулись в страну.

בחזית הבימה בתל־אביב, הפגנת המונים נגד מדיניות הספר הלבן.

Массовая демонстрация у театра "Габима" в Тель-Авиве против политики Великобритании, направленной на сокращение репатриации евреев в Эрец -Исраэль

ניצולי מחנות ההשמדה עולים לישראל על סיפון האוניה "מטרואה".

Евреи, выжившие в лагерях смерти, репатриируются в Эрец-Исраэль на борту "Струмы"

ההעפלה לארץ־ישׂראל

בשנים 1939 1945 היתה אירופה נתונה במערבולת של מלחמת העולם השנייה. נחרות של דם נשפכו על אדמתה. ובתוך אותה מלחמה ניחלו הגרמנים השמדה שיטתית של העם היהודי בכל רחבי היבֶשת. שישה מיליוני יהודים נטבחו בִּפקודתו של היטלר, הפיחֶר הגרמני. השואה הנוראה של העם היהודי הוכיחה, כי הפִּתרון היחיד הוא הקמת מדינה יהודית עצמאית בארץ־ישׂראל, שבה יוכל עם ישׂראל לִחיות ככל העמים בחופש, בביטחון ובכבוד.

יהודים רבים ניצולי השואה הסתובבו בְּרחבי אירופה ללא קורת גג לראשם, מְזֵי רעב וחולים. נשׂיא ארצות־הברית פנה לממשלת בריטניה בדרישה להתיר לַפליטים היהודים לעלות לארץ־ישׂראל, אבל הבריטים סֵירבו למרות החיבט החומאני שבהעלאת שאֵרית הפלֵיטה. היישוב היהודי בארץ־ישׂראל נחלץ בעצמו לעֶזרת הפליטים. ח"חגנה" והאצ"ל אִרגנו את מִפעל העלִייה הבִלתי־לֶגאלית, שנקרא "עלייה ב'". אלפֵי מעפילים הצטופפו בִּספינות קטנות ורעועות, מיטלטלים ימים רבים בלב ים ללא מים וללא מזון, מנסים לחמוק מֵעיניהם הבולשות של הבריטים. ספינות רבות נתפסו, ומעפילים פליטי השואה, תשושים ממסע מייגע בים, גורשו מֵחופי הארץ. אבל רבים־רבים הצליחו לעלות ארצה בְּדרך זו. אלא שהארץ הזאת, המולדת הישָׁנה־חדשה, לא יכלה לתת לפליטים הנִרדפים האלה את המנוחה והנחלה שהיו זכאים לקבל. הם נחלצו מאירופה הבוערת ונהתו הַיישֵׁר למלחמה אחרת, של ארץ הנאבקת על קיומה ועל חירותה.

אוניית המעפילים "אקסודוס" שנתפסה על ידי הבריטים.

"Эксодус" - корабль с "нелегальными" репатриантами, задержанный англичанами

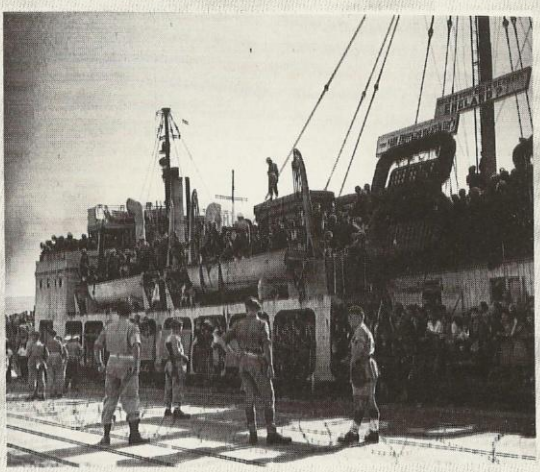

הבריטים שומרים על המעפילים שהגיעו לחיפה.

Англичане охраняют "нелегальных" репатриантов, прибывших в Хайфу

"НЕЛЕГАЛЬНАЯ" РЕПАТРИАЦИЯ В ЭРЕЦ-ИСРАЭЛЬ

С 1939 по 1945 год в Европе свирепствовала Вторая мировая война. Весь континент был залит кровью. В эти страшные годы немецкое государство вело истребительную войну против еврейского народа. Нацисты уничтожили около 6.000.000 евреев. Чудовищная катастрофа, постигшая еврейский народ, наглядно продемонстрировала, что единственное решение проблемы - создание независимого еврейского государства в Эрец-Исраэль, где еврейскому народу, подобно другим народам, будет обеспечено достойное существование в условиях свободы и безопасности.

Многие из тех евреев, кому посчастливилось пережить Катастрофу и остаться в живых, скитались по Европе, не имея пристанища и куска хлеба. Президент США обратился к британскому правительству с требованием разрешить еврейским беженцам въезд в Эрец-Исраэль, но англичане ответили отказом, невзирая на гуманитарные аспекты этой проблемы. На помощь беженцам пришло еврейское население Эрец-Исраэль. Гагана и Эцель организовали доставку в страну "нелегальных" репатриантов. Эта операция получила название "Алия-Бет". Тысячи "нелегальных" репатриантов переполняли жалкие суденышки, державшие путь к берегам Эрец-Исраэль. На протяжении недель этим несчастным приходилось терпеть голод и жажду, а командам кораблей предпринимать усилия, чтобы не попасться на глаза английской береговой службе. Обнаружив суда с "нелегальными" репатриантами, англичане безжалостно отправляли беженцев обратно в Европу. И все же многим "нелегальным" репатриантам удалось сойти на родной берег. Однако на Родине этих людей, вышедших из военного ада Европы, ждали не покой и мирная жизнь, но новая война - война за освобождение Эрец-Исраэль и за право евреев жить в собственной стране.

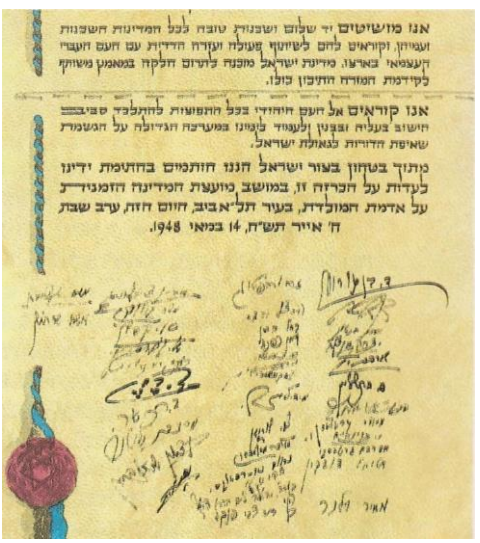
אנו מושיטים יד שלום ושכנות טובה לכל המדינות השכנות
ועמיהן, וקוראים להם לשיתוף פעולה ועזרה הדדית עם העם העברי
העצמאי בארצו. מדינת ישראל מוכנה לתרום חלקה במאמץ משותף
לקידמת המזרח התיכון כולו.

אנו קוראים אל העם היהודי בכל התפוצות להתלכד סביב
הישוב בעלייה ובבנין ולעמוד לצידנו במערכה הגדולה על השגשת
שאיפת הדורות לגאולת ישראל.

כיתוך בטחון בצור ישראל חנגו חותמים בחתימת ידינו
לעדות על הכרזה זו, במושב מיועצת המדינה הזמנית
על אדמת תמולדת, בעיר תל־אביב, היום חזת, ערב שבת
ה' אייר תש"ח, 14 במאי 1948.

למעלה: *טקס ההכרזה על הקמת המדינה.* ***למטה מימין:*** *חתימות חברי מועצת העם על מגילת העצמאות.*

<u>Вверху</u>: провозглашение государства Израиль. <u>Внизу справа</u>: подписи членов Народного совета под Декларацией независимости

הכרזת המדינה

ב־15 במאי 1948 עמדו אחרוני החיילים הבריטים לעזוב את הארץ. יום קודם לכן, ביום שישי, 14 במאי, ה' באייר תש"ח, התכנסה "מועצת העם", שכללה את מנהיגי היישוב ואת נציגי המפלגות, בבניין המוזיאון שבשדרות רוטשילד בתל־אביב. דוד בן־גוריון, שעמד בראש "מִנהלת־העם" – הגוף המצומצם שנבחר מתוך "מועצת העם" – הכריז במעמד זה על הקמת מדינת ישראל, ו"מנהלת העם" הוכרזה כממשלה הזמנית של המדינה, שזה עתה נולדה. בן־גוריון, שהיה לראש־הממשלה הראשון של מדינת ישראל, קרא את מגילת העצמאות, וחברי "מועצת העם" עלו בזה אחר זה אל הבמה וחתמו עליה בעט זהב את שמם.

במגילת העצמאות כתוב, כי מדינת ישראל תהיה פתוחה לעליית יהודים מכל העולם, ושלטונה יהיה מושתת על יסודות החירות, הצדק והשלום. היא תקיים שוויון זכויות לכל אזרחיה בלי הבדל דת, גזע ומין, ותבטיח להם חופש דת, מצפון, לשון, חינוך ותרבות. מדינת ישראל קוראת לאומות המאוחדות לקבל אותה למשפחת העמים. היא מושיטה יד לשלום לכל העמים השכנים ומצהירה על נכונותה לשתף אתם פעולה למען קידומו של המזרח התיכון כולו.

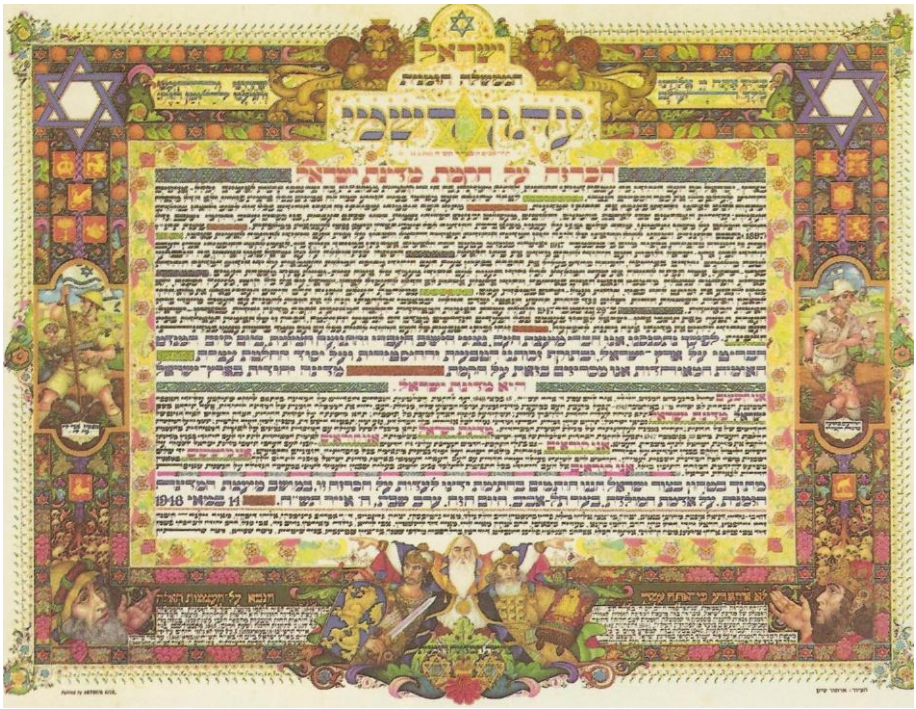

מגילת העצמאות – ההכרזה הרשמית על הקמת המדינה.

Декларация независимости государства Израиль

ПРОВОЗГЛАШЕНИЕ НЕЗАВИСИМОСТИ

15 мая 1948 года последние английские солдаты должны были покинуть Эрец-Исраэль. Днем раньше, в пятницу 14 мая (5-го ияра 5708 г. по еврейскому летосчислению) в здании музея на бульваре Ротшильд в Тель-Авиве состоялось заседание Народного совета *(Моэцет гаам),* состоявшего из руководителей еврейского населения страны и представителей партий. Давид Бен-Гурион, возглавлявший Народное правление *(Мингелет гаам),* исполнительный орган, избранный Народным советом, провозгласил о создании государства Израиль. Народное правление стало временным правительством нового государства. Д. Бен-Гурион, первый премьер-министр Израиля, зачитал Декларацию независимости, после чего все члены Народного совета поставили под нею свои подписи, расписавшись золотой ручкой.

В Декларации независимости говорится, что "государство Израиль будет открыто для репатриации... рассеянных по свету евреев... Оно будет зиждиться на основах свободы, справедливости и мира, в соответствии с идеалами еврейских пророков. Оно осуществит полное общественное и политическое равноправие всех своих граждан без различия религии, расы или пола. Оно обеспечит свободу вероисповедания и совести, право пользования родным языком, право образования и культуры. Мы призываем Организацию Объединенных Наций... принять государство Израиль в семью народов мира... Мы протягиваем руку мира и предлагаем добрососедские отношения всем соседним... народам и призываем их к сотрудничеству с еврейским народом... Государство Израиль готово внести свою лепту в общее дело развития всего Ближнего Востока".

***מלחמת השחרור. למעלה:** טור שריון של צה"ל בקרבות הדרום. **משמאל:** פרשים ירדנים.*

Война за независимость. Вверху: танки Армии обороны Израиля в бою на юге страны. Слева: трансиорданская кавалерия

מלחמת השִׁחרוּר

יוֹם חג היה היוֹם ההוּא שבּוֹ נוֹלדה מדינת ישׂראל. אבל השִׂמחה היתה מהוּלה בּדאגה לשלוֹמהּ של המדינה הצעירה. היישוּב היהוּדי ידע, כּי הערבים לא יעברוּ בּשתיקה על הכּרזת העצמאוּת. ואכן, למחרת היוֹם, בּשבּת, פּלשוּ לארץ צבאוֹת סוּריה, מצרַים, לבנוֹן, עיראק וירדן. הֵחל השלב השני של מלחמת העצמאוּת.

בּתחילת יוּני 1948 הוּקם צבא ההגנה לישׂראל (צַהַ"ל), ואליו הצטרפוּ כּוֹחוֹת המחתרוֹת השוֹנוֹת. צְבאוֹת עֲרב היוּ מצוּיידים בּנשק חדיש ורב, ואילוּ הצבא הישׂראלי, שמעק להגן על קיוּם המדינה, היה קטן ונְשקוֹ דל ומוּעט. אבל הוּא היה מצוּיד בּרוּח איתנה, בּתחוּשת שליחוּת, בּדבֵקוּת ובּמסירוּת. הוּא פּעל מתוֹך תחוּשת אין־בּרירה וידע שזוֹ מלחמה לחיים אוֹ למוות.

המלחמה היתה כּבֵדה ועקוּבה מדם, והתנהלה בּכל רחבי הארץ. מערכה קשה בּמיוּחד התנהלה בּירוּשלים. בּירת המדינה היתה נצוּרה ומנוּתקת מֵהשפּלה. רָעָב וצָמָא שׂרדוּ בּעיר, שהלִגיוֹן הירדני הפגיז אוֹתהּ קשׂוֹת. לבסוֹף הצליחוּ הכּוֹחוֹת הישׂראלים לפרוֹץ דרך חדשה אל העיר הנצוּרה ולהעביר לתוֹשביה אספּקת מזוֹן ומים. ירוּשלים ניצלה, אבל העיר העתיקה נכבּשה בּידי הצבא הירדני. הכּוֹתל המערבי, שׂריד מחוֹמת בּית־המקדש, ראש וראשוֹן למקוֹמוֹת המקוּדשים לעם ישׂראל, נפל בְּידי האוֹיב.

מחיר דמים יקר שילמה מדינת ישׂראל. 6000 חיילים ואזרחים שילמוּ בּחייהם את מחיר תקוּמתהּ.

מלחמת השִׁחרוּר הֵגיעה לקיצהּ עם חתימת הסכּמֵי שביתת־הנשק עם מדינוֹת עֲרב. ההסכּם הראשוֹן, אשר נחתם עם מצרַים בּפברוּאר 1949, שימש דוגמא להסכּמי שביתת הנשק עם שלוש שכנוֹתיה האחרוֹת של ישׂראל. במארס נחתם הסכּם עם לבנוֹן, באפריל – עם ירדן, וביוּלי 1949 נחתם ההסכּם האחרוֹן עם סוּריה. שׂרשׂרת הסכּמים זוֹ קבעה את גבוּלוֹתיהָ של מדינת ישׂראל עד יוּני 1967.

בּתוֹם המלחמה היה שטח המדינה גדוֹל בּשליש מן השטח, שנקבּע להּ בּהחלטת החלוּקה של האו"ם.

למעלה: הטנק הסורי שנעצר בפיתחה של דגניה. משמאל: בנבול יפו – מסתתרים מפני צליפות הערבים.

Вверху: сирийский танк на окраине кибуца Дгания. Слева: в районе, граничащем, с Яфо. - люди скрываются от арабских пуль

ВОЙНА ЗА НЕЗАВИСИМОСТЬ

День рождения государства Израиль был праздником. Но радость омрачалась тяжелыми опасениями относительно будущего только что родившегося государства. Было ясно, что арабы отреагируют на провозглашение независимого еврейского государства. И действительно, на следующий же день, в субботу, в страну вторглись регулярные армии Сирии, Египта, Ливана, Ирака и Трансиордании. Начался второй этап Войны за независимость.

В начале июня 1948 г. была образована Армия обороны Израиля, в которую влились военные подразделения подпольных организаций. Арабские армии были оснащены новейшим оружием и не испытывали в нем недостатка. Израильская же армия, численность которой была невелика, остро нуждалась в оружии. Но израильские воины отличались силой духа, пониманием важности возложенной на них задачи, самоотверженностью. Израильтяне сражались, зная, что у них нет выбора, что война идет не на жизнь, а на смерть.

Воина была изнурительной и кровопролитной. Особенно тяжелые бои развернулись в Иерусалиме Столица была отрезана от прибрежной низменности, вокруг нее стянулось кольцо осады. В городе свирепствовал голод, не хватало питьевой воды, трансиорданский Арабский легион подвергал Иерусалим жестоким артобстрелам. В конце концов израильским войскам удалось прорвать осаду и доставить иерусалимцам воду и продовольствие Большая часть города осталась в руках евреев, но Старый город был захвачен трансиорданской армией. Западная стена (Стена плача), остаток стены, окружавшей Храмовую гору, одно из самых святых для еврейского народа мест, осталась у врага.

Победа в Войне за независимость досталась дорогой ценой: погибло около 6.000 солдат и гражданских лиц.

Война за независимость завершилась подписанием соглашений о перемирии с арабскими странами. Первое соглашение о перемирии было подписано в феврале 1949 г. с Египтом и послужило примером для заключения подобных соглашений с остальными тремя арабскими соседями Израиля. В марте было подписано соглашение с Ливаном, в апреле в Трансиорданией и в июле с Сирией. Эти соглашения определили границы государства Израиль вплоть до июня 1967 г.

В конце войны территория государства Израиль стала на треть больше, чем было определено решением Генеральной Ассамблеи ООН.

כפר עציון – שנעזב בימי המאורעות 1936–1939 ויושב מחדש ב־1943.

Кфар-Эцион, покинутый жителями во время развязанной арабами кампании террора в 1936-1939 гг. и заново заселенный в 1943 г.

מדברי דוד בן־גוריון, תש"ח:
"... מִגיני גוש עציון הצילו את ירושלים. ארבע נקודות בלב שטח אויב לא נתנו להם לגשת לשערי העיר. רבים רבים מדי בְּשבילנו נפלו שם. אבל אם קיימת ירושלים עברית, אם מפת המוות ליישוב, שהיתה כמונחת בקופסה של אויב, לא ניתנה – **אזי התודה הראשונה של כל ההיסטוריה הישראלית ושל העם כולו נתונה על כך בראש ובראשונה ללוחמי גוש עציון..."**

גוש עציון

ארבעה יישובים – כפר עציון, משואות יצחק, עין צורים ורבדים – היוו את גוש עציון, שישב על אם הדרך בין חברון לירושלים. הגוש המוקף כפרים ערביים, היה מנותק למן ראשית המלחמה. פעמים אחדות ניסו ערביי הסביבה לתקפו, ונהדפו לאחור. ב־4 במאי 1948 פרצו כפריי הסביבה במתקפה גדולה, כשהם מסתייעים בכוחות הלגיון הערבי ושריון של הצבא הבריטי. מגיני הגוש הדפו אמנם את התוקפים, אך שילמו מחיר יקר: 12 הרוגים וכ־30 פצועים. ניתוק הגוש היה לעובדה מוגמרת. שתי שיירות – נבי דניאל ושיירת הל"ה, שניסו לבוא להגנת הגוש, הותקפו, ואנשיהן נטבחו בדרך. בקרב לוחמי הגוש השתררה אווירת "מצדה".

בליל ה־11־12 במאי נערכו הכוחות המשוריינים של הלגיון הערבי בשילוב חֵיל־רַגלים וארטילריה להתקפה אחרונה על הגוש. מגיניו, אשר נלחמו בחירוף נפש, הוכרעו לבסוף בשל נחיתותם המספרית. גם פיקוד ה"הגנה", על המטוסים הפרימיטיביים שהיו אז ברשותו, לא הצליח להושיעם. כפר עציון נכבש ראשון ב־13 במאי. על אף כניעתם של אחרוני לוחמיו, טבחו בהם הערבים לעיני קציני הלגיון. שאר מגיני הגוש – 320 במספר – הלכו בשבי בתיווכם של נציגי הצלב האדום הבין־לאומי.

טרגדיה זו התרחשה ב־14 במאי, שעה שבתל־אביב הכריז דוד בן־גוריון על הקמת מדינת ישראל. אחיזתם העיקשת של לוחמי הגוש היתה לגורם מכריע במניעת צבאות ערב מהגיע אל מבואותיה הדרומיים של ירושלים. עמידת הגבורה שלהם הפכה למיתוס בהיסטוריה של מלחמת השחרור.

ГУШ-ЭЦИОН

Под общим названием Гуш-Эцион ("Блок Эцион") были известны четыре еврейских поселения к югу от Иерусалима, по дороге в Хеврон - Кфар-Эцион, Масуот-Ицхак, Эйн-Цурим и Ревадим. Эти поселения были со всех сторон окружены арабскими деревнями и с начала Войны за независимость оказались в почти полной изоляции. Арабы-жители близлежащих поселений неоднократно атаковали Гуш-Эцион, но их нападения были отражены. 4 мая 1948 г. арабы из окрестных деревень совместно с силами Арабского легиона и при поддержке танков британской армии начали новое массированное наступление. Защитникам Гуш-Эциона удалось отразить и эту атаку, но дорогой ценой: 12 человек погибло и ок. 30 было ранено. Изоляция Гуш-Эциона стала полной. Две экспедиции, посланные на помощь, - "Неби Даниэль" и "Экспедиция 35-ти" - подверглись нападению арабов, а их участники были убиты. Среди защитников Гуш-Эциона воцарилась атмосфера, сходная с той, что царила среди защитников Масады в конце Великого восстания евреев против римлян.

В ночь с 11-го на 12-е мая бронетанковые силы Арабского легиона вместе с частями пехоты и артиллерии начали штурм Гуш-Эциона. Его малочисленные защитники геройски сражались, но ничего не могли поделать. Командование Гаганы, в распоряжении которого были лишь примитивные старые самолеты, не в силах было помочь. 13-го мая Гуш-Эцион пал. Несмотря на то, что защитники Гуш-Эциона капитулировали, арабы на глазах у офицеров Арабского легиона устроили над ними зверскую расправу. Оставшиеся в живых защитники Гуш-Эциона, ок. 320 человек, были уведены в плен и находились под наблюдением представителей Международного Красного Креста.

Эта трагедия произошла 14 мая, в то самое время, когда в Тель-Авиве Д. Бен-Гурион провозгласил о создании государства Израиль. Героическая оборона Гуш-Эциона стала решающим фактором, воспрепятствовавшим продвижению арабских вооруженных сил к южным подступам к Иерусалиму. Защитники Гуш-Эциона вписали одну из наиболее славных страниц в историю Войны за независимость.

***מימין:** כך שמרו על היהודים במחנה השבויים. **למטה:** שבויים יהודים בידי הצבא הירדני.*

Справа: так охраняли евреев в лагере для военнопленных Внизу: евреи в плену у трансиорданской армии

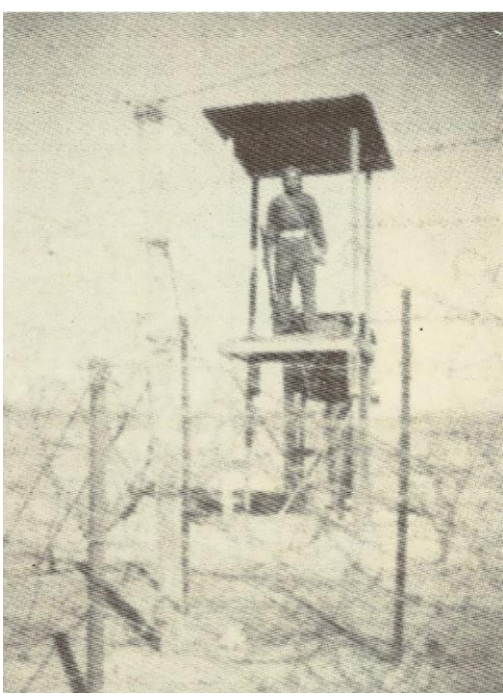

דוד בן־גוריון (1886–1973)

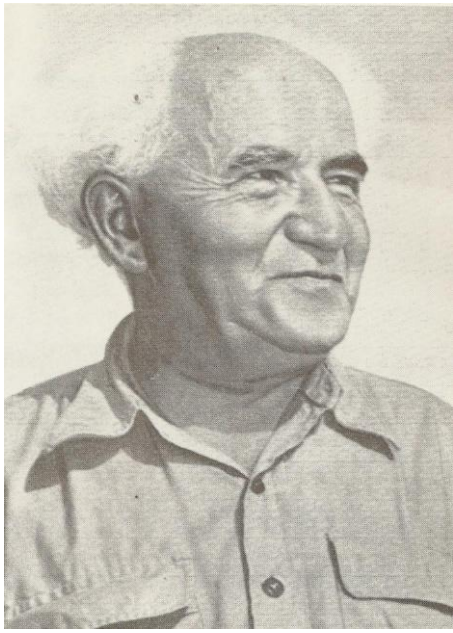

ראש־הממשלה הראשון של מדינת ישראל היה דוד בן־גוריון, המדינאי שהכריז ביום ה' באייר תש"ח על הקמת המדינה.

בן־גוריון קיבל חינוך עברי וציוני בבית הוריו בפלונסק שבפולין. בהיותו בן עשרים עלה ארצה ועבד בחקלאות ובבניין. כשעבד ביקב בראשון־לציון, ארגן את הפועלים למאבק על הטבת תנאי העבודה. אחר־כך עבד בחווה בגליל והצטרף לארגון "השומר", שלקח על עצמו את השמירה על היישובים העבריים.

בגלל חברותו ב"השומר" חשדו בו התורכים שליטי הארץ באי־נאמנות לתורכיה והגלו אותו למצרים. משם יצא לארצות־הברית ופעל שם במפלגת "פועלי ציון" ובארגון "החלוץ".

בארץ־ישראל היה ממקימי מפלגת "אחדות העבודה" ומנציגיה בהסתדרות העובדים. לאחר שהוקמה "מפלגת פועלי ארץ־ישראל" (מפא"י), עמד בן־גוריון בראשה. בקונגרס הציוני ב־1935 נבחר לראש ההנהלה הציונית ולראש הנהלת הסוכנות היהודית בירושלים, וייצג את היישוב היהודי בפני הבריטים.

לאחר החלטת האו"ם מ־29 בנובמבר 1947 על הקמת מדינה יהודית בארץ־ישראל עמד בן־גוריון בראש הפעולה המדינית והביטחונית, שחתרה להגשמת ההחלטה.

ערב סיום המנדט הבריטי בארץ־ישראל הכריז בן־גוריון בטקס חגיגי במוזיאון תל־אביב על הקמת מדינת ישראל. כראש־ממשלה וכשר ביטחון הנהיג את המדינה במלחמת השחרור.

בשנת 1953 פרש בן־גוריון וקבע את ביתו בקיבוץ שדה־בוקר שבנגב, אך חזר לכהן כראש־הממשלה ב־1955 עד 1963.

לאחר שפרש סופית מהחיים הציבוריים, התיישב בשדה־בוקר והקדיש את זמנו להכנת כתביו לדפוס. בן־גוריון, מגדולי האישים היהודים בתולדות עמנו, זכה להערצה רבה בעולם כולו.

***משמאל:** דוד בן־גוריון, מבקר בעמדות צה"ל. **למטה:** בן־גוריון ורעייתו בעת חגיגות יום העצמאות בתל־אביב.*

Слева: Д. Бен-Гурион посещает позиции Армии обороны Израиля.
Внизу: Д. Бен-Гурион с женой на праздновании Дня независимости в Тель-Авиве

פולה ודוד בן־גוריון
בקיבוץ שדה־בוקר.

Поля и Давид Бен-Гурионы в кибуце Сдэ-Бокер

ДАВИД БЕН-ГУРИОН (1886-1973)

Давид Бен-Гурион был первым премьер-министром Израиля. 5 ияра 5708 г. (14 мая 1948 г.) он провозгласил о создании еврейского государства.

Д. Бен-Гурион родился в польском городе Плоньск, где получил еврейское и сионистское образование. В двадцатилетнем возрасте репатриировался в Страну Израиля, работал в сельскохозяйственных поселениях, на стройке. Работая в винодельне в Ришон-Лационе, Бен-Гурион возглавил борьбу рабочих за улучшение условий труда. Затем работал в сельскохозяйственном поселении в Галилее, где вступил в организацию "Гашомер", взявшую на себя охрану еврейских поселений от нападений арабов.

Членство в "Гашомере" вызвало подозрения у турецких властей, Бен-Гурион был обвинен в конспиративной деятельности и выслан в Египет. Оттуда он отправился в США, где занялся активной работой в партии Поалей Цион и организацией молодежного движения "Гехалуц".

Вернувшись в Эрец-Исраэль, Д. Бен-Гурион стал одним из основателей партии Ахдут Гаавода, которую представлял в Гистадруте (Всеобщей федерации трудящихся). С созданием партии Мапай (Партии рабочих Эрец-Исраэль) стал одним из ее лидеров. В 1935 г. на Сионистском конгрессе был избран главой Исполнительного комитета Сионистской организации и Правления Еврейского Агентства. Д. Бен-Гурион представлял еврейское население страны перед британскими властями.

После принятия 29 ноября 1947 г. Организацией Объединенных Наций решения о создании еврейского государства в Эрец-Исраэль Д. Бен-Гурион возглавлял борьбу за претворение этого решения в жизнь.

Накануне дня, когда истекал срок британского мандата на Эрец-Исраэль, Д. Бен-Гурион во время торжественной церемонии в здании музея в Тель-Авиве провозгласил о создании государства Израиль. Будучи премьер-министром и министром обороны, он стоял во главе молодого государства в первые годы его существования.

В 1954 г. Д. Бен-Гурион вышел в отставку и поселился в Негеве, в кибуце Сдэ-Бокер. В 1955-1963 гг. снова возглавлял израильское правительство.

Окончательно отойдя от общественной жизни, Д. Бен-Гурион поселился в Сдэ-Бокере и полностью посвятил себя литературной работе.

Давид Бен-Гурион был одним из наиболее выдающихся сынов еврейского народа и заслужил признание во всем мире.

אם שכולה בטקס יום הזיכרון.

На церимонии Дня поминовения мать, сын которой погиб в бою.

התייחדות עם הנופלים - בבית העלמין הצבאי.

Военное кладбище - наедине с павшими

שלדי משוריינים בדרך העולה לירושלים, מכוסים בדגלי ישראל ביום הזיכרון לחללי צה"ל

Остовы бронированных машин на обочинах шоссе Иерусалим - Тель-Авив в День поминовения солдат, погибших в войнах Израиля, их покрывают национальными флагами.

אם שכולה כודעת על קבר בנה שנפל במלחמות ישראל.

Мать у могилы сына, погибшего в бою

יום הזיכרון

מדינת ישראל לא הוגשה לנו על מגש של כסף. היא נקנתה בדם רב, דמם של אלפי לוחמים, שהקריבו את חייהם, כדי שגם לעם היהודי תהיה פינה קטנה על כדור־הארץ; אותה פיסת־ארץ שבה חיו אבותינו – אברהם, יצחק ויעקב; שעליה התהלכו נביאינו – אליהו, ישעיהו, ירמיהו; שבה עמד בית־המקדש, ובה נתקיימה מלכות ישראל.

מדינת ישראל אינה שוכחת למי היא חבה את תקומתה. בַּיום שלפני יום העצמאות חולקת המדינה כבוד לחללי צה"ל, שנפלו בכל מערכות ישראל. בלֵיל יום הזיכרון אנו מדליקים נרות נשמה לזכרם. בבית הקברות הצבאי בהר הרצל בירושלים נפתח טקס הזיכרון המרכזי בתפילת "זכור" מפי הרב הצבאי הראשי בהשתתפות נשיא המדינה, חברי הממשלה ומשפחות הנופלים. כל בתי השעשועים סגורים. הרדיו והטלוויזיה משדרים תוכניות לזכר הנופלים ומשמיעים שירים שקטים ונוגים. ביום הזיכרון בשעה עשר בבוקר נשמעת צפירה ברחבי הארץ. למשך שתי דקות עומדת מדינת ישראל דום. מכוניות נעצרות בַּכבישים, ודגלי המדינה מורדים לחצי התורן. בבתי הקברות הצבאיים נערכות כל היום אזכרות לחללי צה"ל, ובבתי הספר מתקיימים טקסי זיכרון. תלמידים וחיילים עומדים במשמרות־כבוד ליד אנדרטאות ומצבות־זיכרון. המדינה כולה פוסעת ביום זה על קצות האצבעות, מצדיעה בכאב לחייליה שנפלו למען תקומתה וביטחונה.

אנדרטה בעיר הרצליה לנופלים במלחמות ישראל.

Установленный в г. Герцлия обелиск памяти воинам, погибшим в войнах Израиля

ДЕНЬ ПОМИНОВЕНИЯ

Государство Израиль не было подано нам на серебряном подносе. Оно создано ценой жизни тысяч солдат и офицеров, которые погибли во имя того, чтобы и у еврейского народа был свой уголок на земле - та страна, в которой жили наши предки Аврагам, Ицхак и Яаков; страна, по земле которой ходили наши пророки Элиягу, Йешаягу, Ирмеягу; страна, в которой стоял святой Храм и было еврейское царство.

Государство Израиль не забывает тех, кому оно обязано своим существованием. Канун Дня независимости объявлен Днем поминовения солдат, погибших в войнах Израиля. Вечером зажигают поминальные свечи. В Иерусалиме, на военном кладбище на горе Герцля, проходит центральная церемония этого дня, которую молитвой "Изкор" открывает главный раввин Армии обороны Израиля. В траурной церемонии принимают участие президент государства, министры и члены семей погибших. В День поминовения закрыты все увеселительные заведения. Передачи радио и телевидения посвящены памяти погибших и чередуются с траурной музыкой и грустными мелодиями. В десять часов утра раздается звук сирены и по всей стране на две минуты замирает жизнь - останавливаются машины, люди стоя отдают дань памяти погибшим воинам. Приспущены государственные флаги, на военных кладбищах на протяжении всего дня проходят траурные митинги, а в школах - траурные собрания. У памятников погибшим несут почетный караул солдаты и школьники. Вся страна охвачена в этот день особым настроением, отдавая честь тем, кто пал, сражаясь за создание государства и безопасность его жителей.

מימין: *טקס הדלקת המשואות על הר הרצל.* ***למטה מימין:*** *מסדר חגיגי ביום העצמאות.* ***למטה:*** *1968 – מצעד ראשון בירושלים המאוחדת, על רקע חומת העיר העתיקה.*

Справа: церемония зажигания факелов на горе Герцля.
Внизу справа: торжественный строй в День независимости.
Внизу: 1968 г., первый военный парад в воссоединенном Иерусалиме у стен Старого города

יוֹם העצמאוּת

עֵם עֶרֶב מסתיימים אירועי יוֹם הזיכָּרוֹן בְּטקס חגיגי בְּהר הרצל בִּירוּשלים. 12 גברים ונשים מכל שִׁדרוֹת העם מדליקים 12 משׁוּאוֹת לִכבוֹדם של הישׂגים בְּתחוּמים שׁוֹנים בְּחיי המדינה. דגל המדינה מוּנף לראש התוֹרֶן. הטקס מסתיים בּזיקוּקין מרהיבים בְּשׁמֵי הלילה.

כִּיכָּרוֹת הֶערים מלאוֹת המוֹן חוֹגג. אֻמנים מוֹפיעים על בִּימוֹת בִּידוּר, תִּזמוֹרוֹת מנגנוֹת, דוּכני מזוֹן נִפתחים. הרחוֹבוֹת מקוּשטים בּדגלי המדינה, וגם על מִרפּסוֹת הבּתים מִתנפנפים דגלים.

את יוֹם החג עצמוֹ מנצלים המוֹני עם ישׂראל לטיוּלים בְּרחבי הארץ בְּמזג אוויר אביבי, לסיוּרים בְּמחנוֹת צה"ל הפּוֹתחים בּיוֹם זה את שׁעריהם לקהל הרחב, לביקוּרים בּאתרי קברוֹת, לפּיקניקים בְּחֵיק הטבע.

לפני הצהריים נערך חידוֹן התנ"ך העוֹלמי לנוֹער היהוּדי. נערים וּנערוֹת מֵרחבי העוֹלם מפגינים יֶדע בְּתנ"ך וּמִתמוֹדדים על תוֹאר "חתן התנ"ך" או "כַּלת התנ"ך".

האירוּע המרכּזי של יוֹם העצמאוּת בְּמשׁך שׁנים רבּוֹת היה מִצעד צבאי, שׁבּוֹ היוּ נחשׂפים לעיני הציבּוּר מיטב כּלי הנשׁק של צה"ל. לאחרוֹנה בּוּטלוּ המִצעדים, ורק חֵיל האוויר מפגין את יכוֹלתוֹ בְּמֶטס חגיגי בְּשׁמֵי הארץ.

בְּבתי הכּנסת נאמרת תפילה לְשׁלוֹם המדינה, לביטחוֹנה וּלקיבּוּץ נִידחי ישׂראל.

אירוּעי החג נֶחתמים בּטקס חלוּקת פְּרסי ישׂראל בְּתחוּמי המדע, המֶחקר, הסִּפרוּת והאֲמנוּת.

***למעלה:** חניוני צה"ל לרשות הציבור הרחב, ביום העצמאות.*
***משמאל:** יום העצמאות ה־40 – מפגן מרהיב באיצטדיון רמת־גן.*

<u>Вверху</u>: военные стоянки открыты для широкой публики в День независимости.
<u>Слева</u>: 40-й День независимости - красочное представление на стадионе в Рамат-Гане

<u>ДЕНЬ НЕЗАВИСИМОСТИ</u>

С наступлением темноты завершается День поминовения - и на горе Герцля начинается красочная церемония празднования Дня независимости. 12 человек, мужчин и женщин, представляющих разные слои населения Израиля, зажигают 12 факелов в честь достижений государства Израиль. Государственный флаг снова поднимается на вершину флагштока В конце церемонии ночное небо освещается разноцветным фейерверком.

Площади городов заполняются празднующим народом. На подмостках выступают артисты, играют оркестры, с лотков продают еду и напитки. Улицы и балконы домов украшены израильскими флагами.

Днем многие отправляются на экскурсии, на лоно природы, посещают места боевых сражений, военные базы, открытые в этот день для широкой публики.

В утренние часы проводится Всемирный конкурс на лучшее знание Танаха (Библии) среди еврейской молодежи. Юноши и девушки из Израиля и со всех концов мира соревнуются на звание лауреата этого конкурса.

В течение многих лет центральным событием Дня независимости был военный парад, в ходе которого демонстрировались новейшие виды вооружения Армии обороны Израиля. В последние годы парады не устраивают. Свое искусство демонстрируют только летчики ВВС.

В синагогах читают молитву за благополучие и безопасность государства, в которой выражена также надежда на то, что все сыны еврейского народа возвратятся в свою страну.

День независимости завершается торжественной церемонией вручения Государственных премий Израиля в области научных исследований, литературы и искусства.

"מדינת היהודים" – חוברת עם תוכניתו של הרצל לפתרון "השאלה היהודית".

"Еврейское государство" - брошюра, в которой Т. Герцль изложил свой план решения "еврейского вопроса"

מדינת היהודים

(Der Judenstaat)

מכל בקיאותם.

וואַרשא. תרנ"ו.

МЕДИНАТЪ ГАІЕГУДИМЪ

1896

בִּנימין זאב הֶרצל (1860–1904)

הקמת מדינת ישׂראל היתה סופו של תהליך ארוך, שראשיתו במאה ה־19. יהודים בארצות אירופה סבלו מאנטישמיות, שהתבטאה בגזרות קשות ובפרעות־דמים. גם צרפת הנאורה, שבה נולדה ב־1789 הכרזת זכויות האדם והאזרח, היתה נגועה באנטישמיות. ביטויה הבולט ביותר היה במשפט דְרֵייפוּס, שבו נאשם הקצין היהודי אַלפרד דרייפוס בבגידה בצרפת מולדתו, והודשע רק משום שהיה יהודי.

במשפט, שהיה מזויף, נכח עיתונאי יהודי־וינאי ממשפחה מתבוללת – ד"ר תיאודור (בנימין זאב) הרצל. הוא זועזע משׂנאת היהודים שהתגלתה במשפט זה והגיע למסקנה, כי האנטישמיות מושרשת כה עמוק, עד כי אין עתיד ליהודים באירופה. עליהם לצאת ממנה ולהקים להם מדינה משלהם. את תוכניתו לפתרון "השאלה היהודית" כתב ב־1896 בחוברת "מדינת היהודים".

הרצל נחשב לאבי הציונות. הוא יסד את ההסתדרות הציונית והנהיג את התנועה הציונית בשנותיה הראשונות. בקונגרס הציוני הראשון, שהתכנס ב־1897 בבאזל, נבחר הרצל לנשיא ההסתדרות הציונית העולמית, וכיהן בתפקיד זה עד יום מותו. הוא חזה את הקמת המדינה היהודית, אבל מאבקו למען הקמתה היה רצוף כישלונות ואכזבות.

מבית התנגדו לו החוגים המתבוללים והחרדים הקיצוניים, ובמגעיו עם ממשלות העמים נתקל בסירובה של תורכיה, ששלטה אז בארץ, לאפשר לו לרכוש את ארץ־ישׂראל. גם השתדלותו אצל קיסר גרמניה,שיפעיל את השפעתו על תורכיה, לא נשאה פרי. מגעיו עם ממשלות בריטניה ומצרים בקשר להתיישבות יהודים בצפון סיני נכשלו אף הם. בריטניה הציעה לו אוטונומיה יהודית, באוגנדה שבמזרח אפריקה, ותוכנית זו עודרה נגדו תסיסה עזה בתוך תנועתו.

בספרו "אַלטנוילַנד" ("ארץ ישׂנה־חדשה") תיאר הרצל – "חזה מדינת היהודים" – את התגשמות הציונות בארץ־ישׂראל וטבע את סיסמתה של הציונות "אם תִרצו – אין זו אגדה".

מדינת ישׂראל קבעה את יום מותו, כ' בתמוז, ליום זיכרון לאומי, ובשנת 1949 העלתה את עצמותיו ארצה, כפי שביקש בצוואתו. הוא נקבר בהר הרצל בירושלים.

БИНЬЯМИН ЗЕЭВ ГЕРЦЛЬ (1860-1904)

Создание государства Израиль явилось завершением длительного процесса, начавшегося еще в XIX веке. Евреи, жившие в странах Европы, страдали от антисемитских преследований, выражавшихся как в дискриминационном законодательстве, так и в кровавых погромах. Даже во Франции, где еще в 1789 г. была провозглашена Декларация прав человека и гражданина, стал возможным суд над офицером французской армии, евреем по происхождению, Дрейфусом. Дрейфус был привлечен к суду по ложному обвинению в измене родине и осужден только потому, что родился евреем.

На процессе присутствовал журналист из Вены, еврей, выросший в ассимилированной семье, - д-р Теодор (Биньямин-Зеэв) Герцль. Он был потрясен проявившейся на этом процессе ненавистью к евреям и пришел к выводу, что антисемитизм пустил настолько глубокие корни, что у евреев в Европе нет будущего. Они должны покинуть этот континент и создать собственное государство. Свой план решения "еврейского вопроса'" Герцль изложил в книге "Еврейское государство".

Герцль считается основателем Сионистского движения. Он создал Всемирную сионистскую организацию и возглавил Сионистское движение в первые годы его существования. На Первом сионистском конгрессе, который собрался в 1897 г. в Базеле, Герцль был избран президентом Всемирной сионистской организации и занимал этот пост до самой смерти. Герцль предвидел создание еврейского государства, но его борьба за осуществление этой мечты сопровождалась многочисленными неудачами и разочарованиями.

В еврейской среде ему оказывали сопротивление ассимиляторские и ультраортодоксальные круги, а его контакты с правительствами различных держав не принесли результатов. Турция, правившая Страной Израиля, отказала Герцлю в его просьбе приобретать там земли. Герцль пытался добиться поддержки у германского кайзера с тем, чтобы тот оказал давление на турецкие власти, но и эти попытки не увенчались успехом. Неудачными оказались и попытки Герцля заручиться поддержкой правительств Великобритании и Египта в деле создания еврейских поселений в Северном Синае. Великобритания предложила Герцлю создать в Восточной Африке, в Уганде, автономную еврейскую колонию, но этот план вызвал яростное сопротивление большинства членов Сионистского движения.

В своем романе-утопии "Альтнойланд" ("Старо-новая страна") Герцль описал осуществление сионистских надежд в Эрец-Исраэль. Эпиграф к этой книге: "Если захотите, это не будет сказкой" стал лозунгом Сионистского движения.

В Израиле день смерти Герцля, 20-е тамуза, отмечается как национальный день его памяти. В соответствии с завещанием Герцля, его останки в 1949 г. были перенесены в Эрец-Исраэль. Прах Герцля покоится в Иерусалиме, на горе, названной его именем.

הרצל משתדל אצל קיסר גרמניה בעת ביקורו בישראל.

Т. Герцль обращается с просьбой к германскому кайзеру во время визита последнего в Эрец-Исраэль

הדגל הלאומי

בְּנימין זאב הֶרצל, חוֹזה המדינה, הִכּיר מה כּוֹחוֹ של דגל כּסמל לאומי. בּ־1895 הוּא כָּתב בְּמכתב: "בְּדגל אפשר להוֹליך בּני־אדם לכל מקוֹם. למען הדגל בּני־אדם חיים, ועליו הם נהרגים. יָתֵר על כּן: הדגל הוא הדבר היחיד, שלמענוֹ מוכנים בּני־אדם למוּת, אם אך חוּנכוּ לכך."
לְמדינת היהוּדים שֶׁחזה הֶציע הרצל דגל לבן ועליו שֶׁבעה כּוֹכבי זהב. הרקע הלבן מסמל את החיים החדשים, הטהוֹרים, שיִחיה עַם ישׂראל בּארצוֹ, ושֶׁבעת הכּוֹכבים הם שֶׁבע שעוֹת העבוֹדה.
לקראת הקוֹנגרֶס הציוֹני הראשוֹן הטיל הרצל את ההכנוֹת האִרגוּניוֹת על עוֹזרוֹ, דָוִד וולפסוֹן. וולפסוֹן התלבּט מה יהיה הדגל שיקשט את האוּלם, ואז נזכּר בַּטַלית, שמִתעטף בּהּ היהוּדי בְּבית הכּנסת, והֶציע להוֹסיף להּ מגן־דָוִד וּלאמץ אוֹתהּ כּדגל ההסתדרוּת הציוֹנית.
לאחר קוּם המדינה הוּחלט, שאכן זה יהיה דֶגלהּ של מדינת ישׂראל: בּד לבן, שלאוֹרכּוֹ מתוּחים שני פּסים כּחוּלים, וּבמרכּזוֹ – מגן־דָוִד כּחוֹל.
דגל המדינה מתנוֹסס על בְּנייני הממשלה ועל נציגוּיוֹת ישׂראל בּחוּץ־לארץ. הוּא מוּנף בּאֵירוּעים חגיגיים, וּמוּרד לחצי התוֹרן בּטקסי אֵבל.

סֶמל המדינה

הסֶמל הרשמי של מדינת ישׂראל הוא מנוֹרה בּעלת שֶׁבעה קָנים, וּמשׁנֵי צידיהָ – ענפי זית. למַטה, מִתחת למנוֹרה, כּתוּב השם "ישׂראל".
צוּרת המנוֹרה נקבּעה לפי המנוֹרה המוֹפיעה בּתבליט על שער טיטוּס בּרוֹמא. זוֹהי המנוֹרה עשׂוּיַת הזהב, שהיתה בּבית המִקדש בּירוּשלים בּימי קדם, ונִלקחה עִם שאר כְּלֵי המִקדש לרוֹמא, לאחר שכּבשוּ הרוֹמאים את ירוּשלים והחריבוּ את המִקדש (בּשנת 70).
המנוֹרה מסמלת את הקשר העתיק לקוֹדשי האוּמה, וענפי הזית הם סמל לשלוֹם, שמדינת ישׂראל שוֹאפת אליו.

ГОСУДАРСТВЕННЫЙ ФЛАГ

Биньямин-Зеэв Герцль, провозвестник государства Израиль, отмечал важное значение флага в качестве национального символа. В 1895 г. он писал: "За флагом можно повести людей куда угодно. Во имя флага люди живут, во имя него погибают. Более того, флаг - это то единственное, во имя чего люди готовы умереть, если их соответственно воспитали".

Герцль предлагал, чтобы флагом еврейского государства, возникновение которого он предсказывал, стало белое полотнище с семью золотыми звездами. Белый цвет должен был символизировать новую чистую жизнь еврейского народа в своей стране, а семь звезд - семичасовой рабочий день.

Готовясь к проведению Первого сионистского конгресса, Герцль всю организационную работу поручил своему соратнику Давиду Вольфсону. Тот долго не мог решить, каким должен быть флаг, который украсит зал заседаний. В конце концов Вольфсон вспомнил о *талите* - четырехугольном одеянии, в которое евреи облачаются во время утренней молитвы, и предложил принять в качестве флага Всемирной сионистской организации стилизованное изображение *талита,* добавив к нему *маген-давид,* шестиконечную "звезду Давида".

После создания Израиля было решено, что именно этот флаг станет государственным: две горизонтальные голубые полосы на белом полотнище, а между ними голубой *маген-давид.*

Государственный флаг развевается на правительственных зданиях, дипломатических представительствах Израиля за границей. Его поднимают во время торжественных мероприятий, приспускают до середины флагштока во время траурных церемоний.

מנורת שבעת הקנים ליד בניין הכנסת בירושלים.

Семисвечник, установленный у здания Кнесета в Иерусалиме

ГОСУДАРСТВЕННЫЙ ГЕРБ

Гербом государства Израиль является изображение Меноры (семисвечника), обрамленной ветвями оливкового дерева. В нижней части герба надпись - *Исраэль* (Израиль).

Менора на гербе государства Израиль скопирована с барельефа Арки Тита в Риме. В древности сделанная из золота Менора стояла в Иерусалимском Храме. В 70 г. н. э. римские легионеры захватили Иерусалим, разрушили Храм и вывезли в Рим храмовые принадлежности, в том числе и Менору.

Менора, изображенная на израильском гербе, символизирует связь государства Израиль со священными традициями еврейского народа, а ветви оливкового дерева - мир, которого Израиль стремится достичь.

הנשיא

נשיא המדינה נבחר על־ידי הכנסת לתקופת כהונה של חמש שנים. הוא משמש בעיקר בתפקידי ייצוג ובתפקידים סמליים, אך בשני תחומים נתונה בידו סמכות לחכריע חכרעות חשובות בהתאם לשיקול דעתו: הוא הבוחר את מי שירכיב את הממשלה, והוא רשאי לחעניק חנינה לפושעים.

חיים וייצמן
Хаим Вейцман

הנשיא הראשון של מדינת ישראל היה פרופסור (לכימיה) **חיים וייצמן**, מדען בעל שם עולמי, שהיה נשיא ההסתדרות הציונית העולמית ונשיא הסוכנות היהודית. הוא כיהן כנשיא עד מותו ב־1952. מקום קבורתו – ברחובות, שם חי ושם התמסר לעבודתו המדעית ב"מכון ויו", שהיה לימים ל"מכון וייצמן למדע" – אחד ממוסדות המחקר החשובים בעולם.

יצחק בן־צבי
Ицхак Бшн-Цви

הנשיא השני של מדינת ישראל היה **יצחק בן־צבי**, ממקימי ארגון "השומר" וממנהיגי הפועלים. הוא היה חוקר ארץ־ישראל וכתב ספרים על השבטים והעדות בעם ישראל. בן־צבי כיהן כנשיא המדינה מאז מותו של וייצמן ב־1952. בתקופת כהונתו השלישית, ב־1963, נפטר יצחק בן־צבי, שנודע בפשטותו, בעממיותו ובצניעותו.

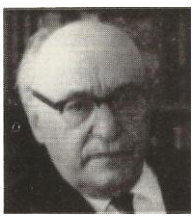

זלמן שז"ר
Залман Шазар

הנשיא השלישי היה **זלמן שז"ר**, ממייסדי מפא"י, חעורך הראשי של העיתון "דבר", שר החינוך והתרבות בממשלת הראשונה. בתקופת כהונתו כנשיא המדינה פתח את בית הנשיא לחוגים להקר המקרא, לחיסטוריה של עם ישראל ולידיעת ארץ־ישראל. ב־1973 פרש מחנשיאות לאחר שתי תקופות כהונה והתמסר בעיקר לפעילות ספרותית.

אפרים קציר
Эфраим Кацир

הנשיא הרביעי היה פרופסור **אפרים קציר**, ממקימי חיל המדע של צה"ל, המדען הראשי של משרד הביטחון, ראש המחלקה לביופיסיקה במכון וייצמן שברחובות, חתן פרס ישראל במדעי הטבע ובעל שם עולמי בתחום חקר החלבונים.

יצחק נבון
Ицхак Навон

הנשיא החמישי היה **יצחק נבון**, מי שהיה תלמידו ומזכירו האישי של בן־גוריון, חוקר וסופר, תלמיד־חכם ואיש־מעשה. בתום תקופת נשיאותו כיהן כסגן ראש־הממשלה וכשר החינוך והתרבות.

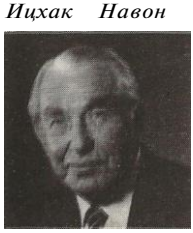

חיים הרצוג
Хаим Герцог

לאחר תקופת כהונה אחת של יצחק נבון נבחר הנשיא השישי, **חיים הרצוג**, בנו של הרב הראשי לארץ־ישראל. הוא שירת בצבא הבריטי במלחמת העולם השנייה, ובשירותו בצה"ל הגיע לדרגת אלוף. במלחמת ששת הימים (1967) ובמלחמת יום הכיפורים (1973) היה פרשן צבאי של שידורי ישראל, וב־1975 מונה לשגריר ישראל באו"ם.

ПРЕЗИДЕНТ

Президент государства Израиль избирается депутатами Кнесета на пятилетний срок и выполняет в основном представительные функции. Но кроме этого, президент обладает правом, имеющим важное практическое значение: он решает, на кого возложить формирование правительства, и правомочен амнистировать осужденных.

Первым президентом государства Израиль в 1948-1952 гг. был проф. Хаим Вейцман, ученый-химик с мировым именем. Он был президентом Всемирной сионистской организации и главой Еврейского Агентства. Похоронен в г. Реховот, в котором жил и работал в Институте Зива, впоследствии переименованном в Научно-исследовательский институт им. Вейцмана и являющимся одним из важнейших исследовательских центров мира.

Вторым президентом был Ицхак Бен-Цви, один из основателей организации "Гашомер" и лидеров рабочего движения. И. Бен-Цви внес важный вклад в изучение Эрец-Исраэль и еврейских общин в Азии и Северной Африке. Был избран президентом в 1952 г., после смерти Х. Вейцмана, и, будучи дважды переизбран, оставался на этом посту до своей смерти в 1963 г. И. Бен-Цви отличался простотой и скромностью.

Третий президент - Залман Шазар - был одним из основателей партии Мапай, главным редактором газеты "Давар", министром культуры и просвещения в первом правительстве Израиля. Во время пребывания на посту президента З. Шазар уделял большое внимание научной работе по изучению Танаха, Эрец-Исраэль, еврейской истории. В 1973 г. ушел с поста президента и занялся литературной деятельностью.

Четвертый президент - проф. Эфраим Кацир - был одним из ведущих ученых, работавших в Армии обороны Израиля, главным научным экспертом Министерства обороны, главой отделения биофизики в Институте им. Вейцмана. Э. Кацир - ученый с мировым именем, специализирующийся в исследовании белков. Его научные заслуги отмечены Государственной премией Израиля.

Пятый президент - Ицхак Навон, ученик Д. Бен-Гуриона, был его личным секретарем, а затем заместителем главы правительства и министром культуры и просвещения.

После одной каденции И. Навон оставил пост президента, и шестым президентом был избран Хаим Герцог, отец которого был в свое время главным раввином Эрец-Исраэль. Во время Второй мировой войны Х. Герцог служил в британской армии. Многие годы Х. Герцог служил в Армии обороны Израиля и вышел в отставку в звании генерала. Во время Шестидневной войны 1967 г. и Войны Судного дня 1973 г. был военным комментатором израильского радио. В 1975 г. был назначен представителем Израиля в ООН.

ירושלים בצילום אווירי.

Аэрофотоснимок Иерусалима

ירושלים

ירושלים, העיר היחידה שנתקדשה על שלוש הדתות המונותֵיאיסטיות – יהדות, נצרות ואסלאם, היא אחת הֶערים העתיקות ביותר בעולם, ושמה מופיע בכתב על חרסים מצריים מלפני 4000 שנה.

שמות רבים לעיר ירושלים. הידועים ביותר הם: עיר דוד; עיר הקודש; עיר האלוהים; עיר הצדק; קריה נאמנה; אריאל; עיר האמת; קריית מלך; נווה צדק; מקדש מלך; עיר מלוכה.

בַּמאה ה־11 לִפני הספירה כבש דוד המלך את ירושלים והפך אותה לבירת הממלכה. בנו, המלך שלמה, הקים בה את בית המקדש ועשה אותה למרכז הדתי והרוחני של עם ישראל.

בשנת 586 לפני הספירה כבש נְבוכַדנֶאצַר מלך בָּבֶל את ירושלים, החריב את בית המקדש והגלה את תושבי העיר לבבל. כעבור כמה עשרות שנים כבשה פרס את בבל, והמלך הפרסי כורש התיר ליהודים לשוב לירושלים. בשנת 516 לפני הספירה בנו שבי ציון את בית המקדש השני. שוב היתה ירושלים למרכז הלאומי והדתי של יהודי ארץ־ישראל.

ממלכות עלו וירדו, ובשנת 70 לספירה כבשו הרומאים את ירושלים, וצבאו של טיטוס שרף את המקדש. הבית הראשון והבית השני נחרבו שניהם באותו תאריך – בתשעה באב. ירושלים עברה במשך הדורות מיד ליד, ותושביה, שהוגלו מן הארץ, נפוצו בעולם, אבל בכל מקום שהיו בו נשאו היהודים בלבם את זכרה של העיר, התפללו בכמיהה לבניינה וקיוו לשוב אליה.

במלחמת השחרור נפלה העיר העתיקה בידי הלגיון הירדני. הכותל המערבי, השריד האחד שנותר מן החומה שהקיפה את המקדש, עבר לידיים ערביות, וליהודים לא היתה עוד גישה אליו.

19 שנים עבר הגבול המזרחי בלבה של עיר הבירה. מדי פעם היו חיילי ירדן יורים אל העיר היהודית, אבל מדינת ישראל החליטה כי למרות הכל תהיה ירושלים בירתה של מדינת ישראל. משרדי הממשלה הועברו אליה, משכן נשיאי ישראל הוקם בה, ובנו משכן הכנסת, האוניברסיטה העברית, מוזיאון ישראל ובנייני האומה. החלק היהודי, המערבי, של ירושלים הלך והתרחב.

הכותל המערבי.

Западная стена (Стена плача)

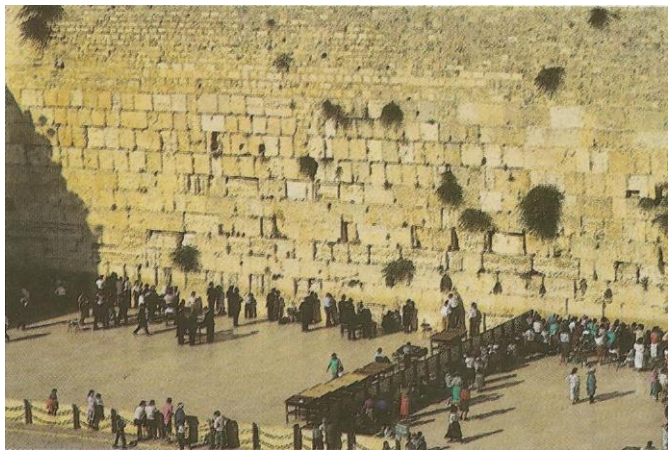

ИЕРУСАЛИМ

Иерусалим - единственный город, священный для трех монотеистических религий: иудаизма, христианства и ислама. Иерусалим - один из древнейших городов мира. Первое письменное упоминание о нем найдено на осколках египетских керамических сосудов, возраст которых около 4.000 лет.

Еврейский народ наделил Иерусалим многими эпитетами, среди которых наиболее известные: "Город Давида", "Святой город", "Город Бога", "Город справедливости", "Верный город", Ариэль ("Божественный лев"), "Город правды", "Город Царя", "Оазис справедливости", "Храм Царя", "Город Царственный".

В XI в. до н. э. царь Давид завоевал Иерусалим и сделал его столицей своего государства. Сын Давида Шломо построил в Иерусалиме Храм, превратив город в религиозный и духовный центр еврейского народа.

В 586 г. до н. э. Иерусалим был захвачен вавилонским царем Навуходоносором, который разрушил Храм, а жителей города изгнал в Вавилонию. Спустя несколько десятилетий Вавилонская империя была завоевана персами, и персидский царь Кир разрешил изгнанникам вернуться в Иерусалим. В 516 г. до н. э. вернувшиеся из изгнания евреи завершили строительство Второго Храма, и Иерусалим вновь стал национальным и религиозным центром евреев Эрец-Исраэль.

Могучие империи приходили одна на смену другой, и в 70 г. н. э. римские легионы, во главе которых стоял Тит, сожгли Храм. Оба Храма - и Первый, и Второй - были разрушены 9-го числа месяца ав. После разрушения Второго Храма город неоднократно переходил из рук в руки, его жители, изгнанные из родной страны, рассеялись по всему миру. Но где бы они ни оказались, в сердцах евреев жил Иерусалим. Во все времена сыны еврейского народа молились о возвращении в Иерусалим, обращаясь ко Всевышнему с мольбой восстановить святой город.

В ходе Войны за независимость Старый город Иерусалима был захвачен трансиорданским Арабским легионом. Стена плача осталась во вражеских руках, и у евреев не было к ней доступа.

19 лет по сердцу города проходила граница. Время от времени солдаты Арабского легиона открывали огонь по жителям еврейской части Иерусалима. Но несмотря ни на что Израиль провозгласил своей столицей Иерусалим. В город были переведены правительственные учреждения, построены резиденция президента, здание Кнесета, новые здания Еврейского университета, Музей Израиля, концертный зал "Биньяней гаума". Западная, еврейская часть города продолжала развиваться.

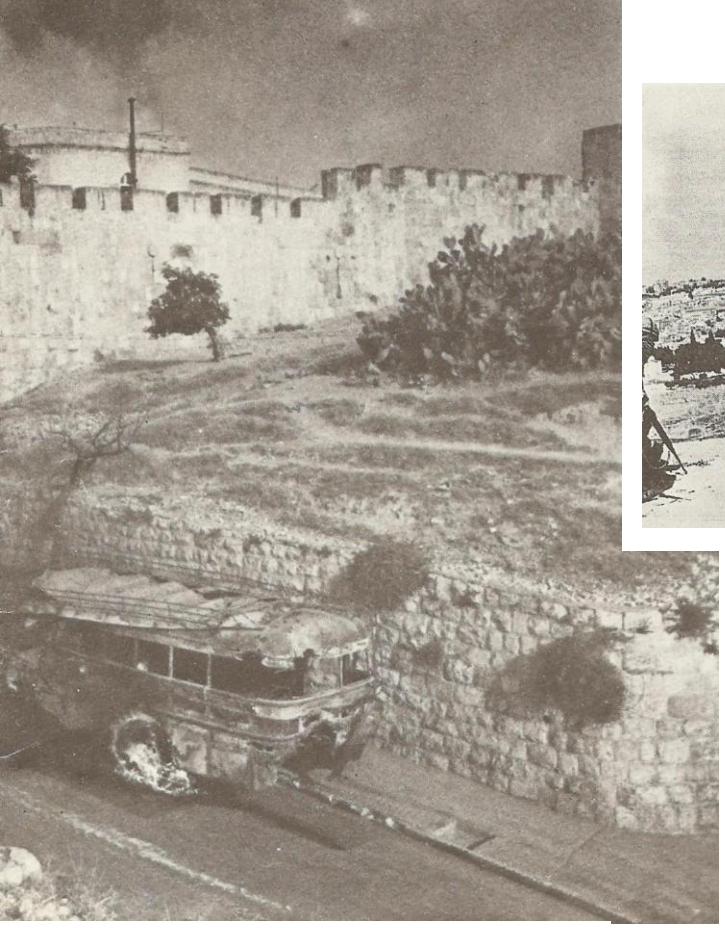

למעלה: *פריצת הצנחנים לעיר העתיקה.* ***למעלה מימין:*** ***צנחנים צופים על העיר העתיקה לפני כיבושה.*** ***למטה מימין:*** ***מבט היסטורי של הצנחנים הראשונים שהגיעו אל הכותל.***

<u>Вверху</u>: Прорыв израильских парашютистов в Старый город. <u>Вверху справа</u>: парашютисты смотрят на Старый город перед решающим боем. <u>Внизу справа</u>: первые израильские парашютисты, пробившиеся к Стене плача

איחוד ירושלים

ב־5 ביוני 1967 פרצה מלחמת ששת הימים. ישראל הודיעה לחוסיין מלך ירדן שאינה מעוניינת להילחם בו, ואם לא יפתח באש, לא יאונה כל רע לממלכתו. אבל חוסיין התעלם מהודעת ישראל והורה לצבאו לתקוף את ירושלים העברית. צה"ל הגיב מיד. שלושה ימים התחוללו קרבות קשים בעיר, וב־7 ביוני 1967 שוחרר צה"ל את העיר העתיקה. צנחנים ישראלים, שלחמו בגבורה בסמטאות העיר וראו את הטובים בחבריהם נופלים, פרצו אל הכותל המערבי והניפו עליו את דגל המדינה. לוחמים נועזים, שטבלו בדם ובאש, ליטפו בהתרגשות את האבנים העתיקות ופרצו בבכי. ואז בקעה שירה ספונטאנית מגרונותיהם: "ירושלים של זהב ושל נחושת ושל אור / הלא לכל שיריך אני מזמור". הרב הראשי לצה"ל, האלוף שלמה גורן, בירך ברכת "שהחיינו", תקע בשופר ואמר תפילת "אל מלא רחמים" לזכרם של חללי הקרבות. המדינה כולה, צמודה למקלטי הרדיו, עצרה את נשימתה בהתרגשות למשמע ההודעה "הר הבית בידינו!" ירושלים המזרחית, הערבית, וירושלים המערבית, היהודית, היו שוב לעיר אחת מאוחדת, תחת שלטון מדינת ישראל.

כ"ח באייר, יום איחוד שני חלקי העיר, נקבע כ"יום ירושלים". יהודים עולים ביום זה אל העיר "שחוברה לה יחדיו", מסיירים באתרי הקרבות ובמקומות הקדושים ומתפללים ליד הכותל המערבי.

הרב גורן תוקע בשופר בחזית הכותל המערבי.

Главный раввин Армии обороны Израиля Ш. Горен трубит в шофар у Стены плача

ВОССОЕДИНЕНИЕ ИЕРУСАЛИМА

5 июня 1967 г. началась Шестидневная война. Израиль сообщил королю Иордании Хусейну, что если он не даст приказа своей армии открыть огонь, Израиль также воздержится от военных действий против его королевства. Однако Хусейн предпочел не принимать во внимание это сообщение: иорданская армия попыталась атаковать еврейскую часть Иерусалима. Реакция Израиля была мгновенной. Три дня в городе шли тяжелые бои, а 7-го июня Армия обороны Израиля освободила Старый город. Израильские парашютисты выдержали героические бои в тесных улочках и, понеся тяжелые потери, прорвались к Стене плача, над которой был поднят израильский флаг. Бесстрашные воины, прошедшие через огонь и воду, не смогли сдержать слез, когда их пальцы коснулись древних камней Стены плача. Из их уст сама собой вырвалась песня: "Иерусалим из золота, из меди и из света! Всем твоим песням - я припев". Главный раввин Армии обороны Израиля генерал Шломо Горен произнес благословение "Шегехеяну" ("Благословен Ты, Господь, Бог наш, Владыка Вселенной, Который даровал нам жизнь, и поддерживал ее в нас, и дал нам дожить до этого времени!"), протрубил в "шофар" и прочел молитву "Эль мале рахамим" в память о воинах, погибших в боях. Затаив дыхание, люди слушали переданное по радио сообщение: "Храмовая гора в наших руках!" Населенная арабами восточная часть Иерусалима была включена в состав государства Израиль и воссоединена с западной, еврейской частью города.

28-е ияра - день воссоединения города - объявлено Днем Иерусалима. В этот день многие приезжают в Иерусалим, чтобы посетить места боев и помолиться у Стены Плача.

ההימנון – "התִקווה"

את מִלות ההימנון כתב נפתלי הֶרץ אימְבֶּר, והן ראו אוֹר בספר שִירים, שפִרסם המשוֹרר בשנת 1886 בירוּשלים.

אשר ללַחַן – יש אוֹמרים שזוֹהי מנגינת שיר־עַם רוֹמני המספֶּר על עֶגלה ושוורים, ויש אוֹמרים שהמנגינה לקוּחה מתוֹך הפוֹאמה הסימפוֹנית "מוֹלְדָבָה" של המלחין הצ'כי סְמֶטָנָה.

עם הקמת מדינת ישראל נעשתה "התקווה" להימנון הרשמי.

כָּל עוֹד בַּלֵּבָב פְּנִימָה
נֶפֶשׁ יְהוּדִי הוֹמִיָּה
וּלְפַאֲתֵי מִזְרָח קָדִימָה
עַיִן לְצִיּוֹן צוֹפִיָּה –

עוֹד לֹא אָבְדָה תִּקְוָתֵנוּ
הַתִּקְוָה בַּת שְׁנוֹת אַלְפַּיִם
לִהְיוֹת עַם חָפְשִׁי בְּאַרְצֵנוּ,
אֶרֶץ צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם!

ГОСУДАРСТВЕННЫЙ ГИМН

Ф_ Стихотворение это написал Нафтали-Герц Имбер, оно было включено в сборник его стихов, опубликованный в 1886 году.

Автор музыки израильского гимна - неизвестен. Согласно одному мнению, это немного обработанная мелодия румынской народной песни о телеге и быках, согласно другому - переработка отрывка, симфонической поэмы "Влтава" чешского, композитора Б. Сметаны.

Государственный гимн Израиля – "Гатиква" ("Надежда"). Его слова звучат так:

Коль од балевав пенима
Нефеш, йегуди гомия,
Улефашпей мизрах кадима
Айн лецийон цофия -

Од ло авда тикватейну,
Гатиква бат шнот альпаим,
Лигьот ам хофши беарцейну,
Эрец цийон вирушалаим.

В дословном переводе эти слова означают:

Пока в глубине сердца
Трепещет еврейская душа,
И к востоку,
К Сиону глаза обращены, -

Еще не утрачена наша надежда,
Надежда, которой две тысячи лет:
Быть свободным народом в нашей стране,
Стране Сиона и Иерусалима.

Составление и редакция текста: Сарра Сариг,
Мирьям Миш'аль и Това Шиф.
Перевод с иврита: Пинхас Гиль.
Все права сохраняются за издательством "Кармель".

Настоящее издание осуществлено при содействии
ассоциации "АЗРИЭЛЬ".

Распространяется Израильским фондом
культуры и просвещения в диаспоре.

כתיבה ועריכה: מרים משעל וטובה שיף תרגום לרוסית: פנחס גיל
© כל הזכויות שמורות ל"גלי אלפא" תקשורת בע"מ – טל. 03-7522222, 7510958